

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-475/12

**UPC DTH Sàrl
împotriva
Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese**

(cerere de decizie preliminară formulată de Fővárosi Törvényszék)

„Sectorul telecomunicațiilor — Rețele și servicii de comunicații electronice — Libera prestare a serviciilor — Articolul 56 TFUE — Directiva 2002/21/CE — Furnizare transfrontalieră a unui pachet de programe de radio și de televiziune — Acces condiționat — Competența autorităților naționale de reglementare — Înregistrare — Obligație de stabilire”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a doua) din 30 aprilie 2014

1. *Apropierea legislațiilor — Sectorul telecomunicațiilor — Rețele și servicii de comunicații electronice — Cadru de reglementare — Directiva 2002/21 — Domeniu de aplicare material — Furnizare transfrontalieră a unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune — Includere — Serviciu însoțit de un sistem de acces condiționat — Irelevantă*

[Directiva 2002/21 a Parlamentului European și a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140, art. 2 lit. (c), (ea) și (f)]

2. *Apropierea legislațiilor — Sectorul telecomunicațiilor — Rețele și servicii de comunicații electronice — Cadru de reglementare — Directiva 2002/21 — Domeniu de aplicare personal — Operator care furnizează cu titlu oneros un acces condiționat la un pachet de bază de programe de radio și de televiziune — Includere*

(Directiva 2002/21 a Parlamentului European și a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140)

3. *Libera prestare a serviciilor — Dispozițiile tratatului — Domeniu de aplicare — Servicii transfrontaliere de programe de radio și de televiziune transmise prin satelit — Includere*

(art. 56 TFUE)

4. *Apropierea legislațiilor — Sectorul telecomunicațiilor — Rețele și servicii de comunicații electronice — Autorizare — Directiva 2002/20 — Supravegherea serviciilor de comunicații electronice — Recunoașterea în statul destinatar al serviciilor menționate a deciziilor de autorizare adoptate în statul de emisie — Competența autorităților naționale de reglementare ale statului destinatar*

(Directiva 2002/20 a Parlamentului European și a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140)

5. *Întrebări preliminare — Competența Curții — Limite — Întrebări lipsite în mod evident de relevanță și întrebări ipotetice adresate într-un context care exclude un răspuns util — Întrebări fără legătură cu obiectul litigiului principal*

(art. 267 TFUE)

6. *Libera prestare a serviciilor — Restricții — Sectorul telecomunicațiilor — Servicii transfrontaliere de programe de radio și de televiziune transmise prin satelit — Cerința înregistrării prestatorului la autoritățile statului destinatar al serviciilor — Admisibilitate — Cerința unui sediu permanent pe teritoriul acestui stat — Inadmisibilitate*

(art. 52 TFUE, 56 TFUE și 62 TFUE; Directiva 2002/20 a Parlamentului European și a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140)

1. Articolul 2 litera (c) din Directiva 2002/21 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140, trebuie interpretat în sensul că un serviciu care constă în furnizarea cu titlu oneros a unui acces condiționat la un pachet transmis prin satelit care conține servicii de programe de radio și de televiziune intră în sfera noțiunii „serviciu de comunicații electronice” în sensul dispoziției menționate.

Faptul că acest serviciu include un sistem de acces condiționat în sensul articolului 2 literele (ea) și (f) din directivă nu are efecte în această privință. Astfel, în toate situațiile în care operatorul sistemului de acces condiționat este în același timp prestatorul serviciului de difuzare de programe de radio sau de televiziune, este vorba despre un serviciu unificat în cadrul căruia furnizarea serviciului de radio sau de televiziune constituie elementul central al activității exercitate de respectivul operator, iar sistemul de acces condiționat este elementul accesoriu. Ținând seama de caracterul său accesoriu, un sistem de acces condiționat poate fi legat de un serviciu de comunicații electronice având ca obiect difuzarea de programe de radio sau de televiziune fără ca acesta din urmă să piardă calitatea de serviciu de comunicații electronice.

(a se vedea punctele 51, 52 și 58 și dispozitiv 1)

2. Operatorul care furnizează cu titlu oneros un acces condiționat la un pachet transmis prin satelit care conține servicii de programe de radio și de televiziune trebuie considerat, din perspectiva Directivei 2002/21 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140, furnizor de servicii de comunicații electronice.

(a se vedea punctul 58 și dispozitiv 1)

3. Un serviciu care constă în furnizarea cu titlu oneros a unui acces condiționat la un pachet de programe transmis prin satelit care conține servicii de programe de radio și de televiziune constituie o prestare de servicii în sensul articolului 56 TFUE. Astfel, atât timp cât dreptul Uniunii nu a efectuat o armonizare completă a sectorului serviciilor de comunicații electronice, legislația unui stat membru trebuie examinată în raport cu articolul 56 TFUE în ceea ce privește aspectele neacoperite de cadrul de reglementare al Uniunii aplicabil serviciilor menționate.

(a se vedea punctele 70 și 78 și dispozitiv 2)

4. Procedurile de supraveghere referitoare la servicii de comunicații electronice precum sistemele cu titlu oneros de acces condiționat la un pachet transmis prin satelit care conține servicii de programe de radio și de televiziune sunt de competența autorităților statului membru în care locuiesc destinatarii respectivelor servicii.

Astfel, în stadiul actual al dreptului Uniunii, Directiva 2002/20 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140, nu prevede nicio obligație pentru autoritățile naționale competente cu privire la recunoașterea unor decizii de autorizare adoptate în statul din care sunt furnizate respectivele servicii. În consecință, statul membru pe teritoriul căruia locuiesc destinatarii serviciilor de comunicații electronice poate supune prestarea acestor servicii anumitor condiții, în conformitate cu dispozițiile directivei menționate.

(a se vedea punctele 86-88 și dispozitiv 3)

5. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 92 și 93)

6. Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că:

- nu se opune ca statele membre să impună întreprinderilor care furnizează pe teritoriul lor servicii de comunicații electronice obligația de a înregistra aceste servicii, astfel cum permite în mod expres Directiva 2002/20 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140, în măsura în care respectă cerințele definite la articolul 3 din directiva menționată, și
- se opune, în schimb, ca întreprinderile care doresc să furnizeze servicii de comunicații electronice într-un alt stat membru decât cel pe teritoriul căruia sunt stabilite să fie obligate să creeze în acest stat o sucursală sau o entitate juridică distinctă de cea situată în statul membru de emisie. Astfel, o obligație de stabilire reprezintă însăși negarea liberei prestări a serviciilor și are drept consecință privarea de orice efect util a articolului 56 TFUE.

(a se vedea punctele 100, 104 și 106 și dispozitiv 4)